

کدهای جهانی اخلاق جهانگردی

تصویب شده توسط قطعنامه A/RES/406(XIII) در سیزدهمین مجمع عمومی WTO (سانتیاگو، شیلی، ۲۷ سپتامبر تا ۱ اکتبر ۱۹۹۹)

دیباچه

ما اعضا سازمان جهانی جهانگردی (WTO)، نمایندگان صنعت جهانی گردشگری، نمایندگان دولت‌ها، کشورها، موسسات و نهادهایی هستیم که برای مجمع عمومی در سانتیاگو شیلی در اولین روز ماه اکتبر ۱۹۹۹ گردهم جمع شده ایم.

تأکید مجدد بر اهداف مندرج در ماده ۳ اساسنامه سازمان جهانی گردشگری، و آگاهی از نقش اصلی و متمرکز این سازمان؛ که از سوی مجمع عمومی ملل متحد و مورد تأیید قرار گرفته است؛ در ترویج و توسعه گردشگری با کمک به رشد اقتصادی، فهم بین‌المللی، چشم‌انداز صلح و احترام جهانی برای حقوق بشر و تامین آن و آزادی‌های بنیادین برای تمام انسان‌ها بدون تبعیض در قبال نژاد، جنس، زبان یا مذهب،

اعتقاد راسخ براین که ارتباطات هم‌زمان، مستقیم و بدون واسطه بین زنان و مردان از فرهنگ‌ها و سبک‌های زندگی متفاوت، گردشگری نشان دهنده یک نیروی حیاتی برای صلح و عامل دوستی و تفاهم میان مردم جهان است،

حفظ اصل صیانت زیست محیطی، توسعه اقتصادی و مبارزه با فقر به شیوه ای پایدار؛ که از سوی سازمان ملل متحد در سال ۱۹۹۲ در «اجلاس زمین» در ریودوژانیرو تنظیم، در دستور کار ۲۱ عنوان، و در آن زمان به تصویب رسیده است؛

توجه به میزان رشد سریع و مداوم، در گذشته و آنچه قابل پیش بینی است، از فعالیت‌های گردشگری با اهداف تفریح، کسب و کار، فرهنگ، مذهبی و یا سلامت، و اثرات قدرتمند مثبت و منفی آن‌ها بر محیط زیست، اقتصاد و جامعه در هر دو کشور فرستنده و میزبان، بر جوامع محلی و مردم بومی، همچنین بر روابط بین‌المللی و تجارت،

هدف گذاری برای ترویج گردشگری مسئولانه، پایدار و قابلیت دسترسی جهانی در چارچوب رعایت حق همه افراد به منظور استفاده از وقت آزاد آن‌ها برای تفریح کردن، یا سفر، با احترام به انتخاب‌های تمام آحاد بشر،

اعتقاد به این که صنعت جهانی گردشگری به عنوان یک کل برای اعمال در یک محیط مطلوب در اقتصاد بازار، شرکت های خصوصی و تجارت آزاد و تاثیرات سودمندی که خلق ثروت و اشتغال را بهینه می کند، دارای رشد بوده است،

همچنین اعتقاد راسخ به این که شماری از اصول آماده شده و تعداد معینی از قوانین ارائه شده، گردشگری پایدار و مسئولانه، به هیچ وجه ناسازگار با رشد آزادانه شرایط حاکم بر تجارت در خدمات و تحت حاکمیت شرکت هایی که در این بخش فعالیت می کنند نیست و ممکن است در بخش های اقتصاد و اکولوژی، محیط و توسعه، آزادی تجارت جهانی و حفاظت از هویت اجتماعی و فرهنگی سازگاری ایجاد کند،

توجه به این که با چنین رویکردی، تمام ذینفعان در توسعه گردشگری- ادارات ملی، منطقه ای و محلی، شرکت ها، انجمن های کسب و کار، کارکنان این بخش، سازمان های غیردولتی از همه نوع متعلق به صنعت گردشگری، همچنین جوامع محلی میزبان، رسانه ها و خود گردشگران- دارای مسئولیت های مختلف و البته وابسته به هم در توسعه فردی و اجتماعی گردشگری و تعیین حقوق و وظایف فردی بوده و برای دستیابی به این هدف کمک خواهند کرد.

تعهد به حفظ اهداف مورد نظر سازمان جهانی جهانگردی از زمان پذیرش قطعنامه (XII) ۳۶۴ در مجمع عمومی ۱۹۹۷ (استانبول)، برای ترویج یک همکاری واقعی بین سهامداران دولتی و خصوصی در توسعه گردشگری، و تلاش برای دیدن مشارکت و همکاری از نوع گسترش یافته در یک روش متعادل و باز، برای ارتباط بین کشورهای فرستنده و دریافت کننده و صنعت گردشگری آن ها،

پیگیری بیانیه های ۱۹۸۰ مانیل در زمینه گردشگری جهانی و بیانیه ۱۹۹۷ در مورد تاثیر اجتماعی گردشگری، همچنین منشور حقوق گردشگری و کد گردشگر در صوفیه سال ۱۹۸۵ که تحت نظارت سازمان جهانی جهانگردی به تصویب رسیده است،

اعتقاد به این که این نهادها باید با مجموعه ای از اصول مرتبط برای تفسیر و کاربرد تکمیل شوند تا سهامداران توسعه گردشگری بتوانند شیوه هدایت خود را در آغاز بیست و یکمین قرن مدل سازی کنند.

به کارگیری برای اهداف این نهادها، تعاریف و طبقه بندی های کاربردی برای سفر، و به ویژه مفاهیم «بازدید کننده»، «گردشگر» و «گردشگری»؛ به صورتی که در کنفرانس بین المللی اتاوا؛ برگزار شده در ۲۴ تا ۲۸ ژوئن ۱۹۹۱؛ به تصویب رسید و در ۱۹۹۳، در بیست و هفتمین اجلاس کمیسیون آمار سازمان ملل متحد مورد تأیید قرار گرفت،

ارجاع ویژه به اسناد زیر:

- اعلامیه جهانی حقوق بشر در ۱۰ دسامبر ۱۹۴۸؛
- منشور بین‌المللی حقوق اقتصادی - اجتماعی و فرهنگی ۱۶ دسامبر ۱۹۶۶.
- منشور بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی ۱۶ دسامبر ۱۹۶۹؛
- کنوانسیون حمل و نقل هوایی ورشو ۱۲ اکتبر ۱۹۲۹
- کنوانسیون صنعت هوانوردی غیرنظامی بین‌المللی ۷ دسامبر ۱۹۴۴ شیکاگو و کنوانسیون‌های توکیو، لاهه و مونترال در رابطه با آن؛
- کنوانسیون تسهیلات گمرکی برای گردشگری ۴ جولای ۱۹۵۴ و پروتکل مربوطه؛
- کنوانسیون مربوط به حمایت از میراث فرهنگی و طبیعی جهان ۲۳ نوامبر ۱۹۷۲؛
- بیانیه گردشگری جهانی مانیل ۱۰ اکتبر ۱۹۸۰؛
- قطعنامه ششمین مجمع عمومی سازمان جهانی جهانگردی (صوفیه) بر اساس منشور حقوق و کد گردشگر ۲۶ سپتامبر ۱۹۸۵
- کنوانسیون حقوق کودک ۲۰ نوامبر ۱۹۸۹
- قطعنامه نهمین مجمع عمومی سازمان جهانی جهانگردی (بوینس آیرس) در خصوص تسهیلات سفر خاص و امنیت وایمنی گردشگران ۴ اکتبر ۱۹۹۱؛
- اعلامیه محیط و توسعه ریو ۱۳ ژوئن ۱۹۹۲؛
- توافق عمومی تجارت در خدمات ۱۵ آوریل ۱۹۹۴
- کنوانسیون تنوع زیستی ۶ ژانویه ۱۹۹۵
- قطعنامه یازدهمین مجمع عمومی پیشگیری از گردشگری جنسی سازمان یافته ۲۲ اکتبر ۱۹۹۵
- اعلامیه استکهلم ۲۸ آگوست ۱۹۹۶ علیه بهره‌کشی جنسی تجاری از کودکان
- اعلامیه تاثیر اجتماعی گردشگری مانیل ۲۲ می ۱۹۹۷

• معاهدات و پیشنهادات تصویب شده توسط سازمان بین‌المللی کار در حوزه معاهدات جمعی، ممنوعیت کار اجباری و کار کودکان، دفاع از حقوق مردم بومی، و رفتار برابر و عدم تبعیض در محل کار،

حق گردشگری و آزادی انگیزه های گردشگر را تأیید تصدیق می کنیم،

خواسته خود برای ترویج عادلانه، مسئولانه و پایدار تقاضای جهانی گردشگری که منافع آن بوسیله همه بخش‌های جامعه در زمینه اقتصاد باز و آزاد به اشتراک گذاشته شود را بیان می‌کنیم و

اهداف این اصول و کدهای جهانی «اخلاق برای گردشگری» را رسماً تأیید می‌کنیم.

ماده ۱

مساعدت گردشگری به شناخت متقابل و احترام بین مردم و جوامع

۱- درک و ترویج ارزش های اخلاقی رایج مردم، با نگرش تحمل و احترام به تنوع دینی، فلسفی و باورهای اخلاقی، پایه و اساس و نتیجه گردشگری مسئولانه هستند. ذینفعان توسعه گردشگری و خود گردشگران باید سنت های فرهنگی و اجتماعی و آداب همه مردم؛ شامل همه کلیه اقلیت ها و مردم بومی؛ را مراعات کرده و ارزش های آن ها را به رسمیت بشناسند.

۲- فعالیت های گردشگری باید هماهنگ با ویژگی ها و سنت های کشورها و مناطق میزبان و با احترام به قوانین، آداب و عادات آن ها اجرا شود.

۳- جوامع میزبان از یک طرف و متخصصین محلی از طرف دیگر باید از یکدیگر مطلع باشند و به گردشگرانی که آن ها را بازدید می کنند احترام بگذارند و سبک زندگی، سلیق و انتظارات، تحصیلات و آموزش های ارائه شده به آن ها را به منظور مشارکت در یک استقبال مهمان نوازانه دریابند.

۴- وظیفه مقامات دولتی محافظت از گردشگران و بازدید کنندگان و وسایل آن ها است. آن ها باید به امنیت گردشگران خارجی، با توجه به آسیب پذیری آن ها، توجه خاص داشته باشند. آن ها باید ارائه اطلاعات مربوط به مفاهیم خاص، ممنوعیت ها، امنیت بیمه و مساعدت های منطبق بر نیازهای آن ها را تسهیل کنند. هر گونه حمله، ضرب و جرح، آدم ربایی و یا تهدید علیه گردشگران و کارکنان صنعت گردشگری و همچنین خسارات عمدی به تسهیلات و امکانات گردشگری و یا عناصر میراث فرهنگی و طبیعی باید به شدت محکوم و مطابق با قوانین ملی مربوطه مجازات شود.

- ۵- هنگام سفر، گردشگران و بازدیدکنندگان نباید مرتکب هیچ عمل مجرمانه یا اعمالی که مطابق با قوانین کشور مورد بازدید جرم هستند، نشوند و باید از هر گونه رفتاری که توسط مردم محلی مضر یا توهین آمیز محسوب می شوند، و همینطور آسیب زدن به محیط زیست محلی، پرهیز کنند. آن ها باید از هر نوع قاچاق، از جمله قاچاق مواد مخدر، اسلحه، عتیقه جات، گونه های حفاظت شده و محصولات و موادی که توسط مقررات ملی خطرناک یا ممنوع شناخته شده است، خودداری کنند.
- ۶- گردشگران و بازدید کننده ها باید قبل از عزیمت در قبال خود مسئولیت داشته باشند. آن ها باید با ویژگی های کشورهایی که در صدد بازدید از آن ها هستند آشنا شده و از ریسک های امنیتی و سلامت موجود در هر سفر خارج از محیط معمول خویش آگاهی داشته باشند و به گونه ای رفتار کنند که این ریسک ها را کاهش دهند.

ماده ۲

گردشگری به عنوان وسیله ای برای شکوفایی انفرادی و اجتماعی

- ۱- گردشگری فعالیتی است که اغلب با استراحت و آرامش، ورزش و دسترسی به طبیعت و فرهنگ ارتباط دارد و باید به عنوان یک ابزار ممتاز در مسیر شکوفایی فردی و گروهی برنامه ریزی و اعمال شود. زمانی که با ذهنیتی به اندازه کافی باز پیاده می شود، عاملی غیرقابل جایگزین برای خود یادگیری، تحمل متقابل و فراگیری تفاوت های مشروع بین افراد و فرهنگ ها و تنوع آنهاست.
- ۲- فعالیت های گردشگری باید به برابری حقوق زنان و مردان احترام بگذارد، این فعالیت ها باید حقوق بشر و به خصوص حقوق افراد آسیب پذیرترین گروه ها؛ به ویژه کودکان، سالمندان، معلولین، اقلیت های قومی و افراد بومی؛ را ترویج کند.
- ۳- بهره برداری از انسان در هر شکل، به خصوص جنسی و به ویژه زمانی که در مورد کودکان اعمال می شود، با اهداف اساسی گردشگری در تعارض است، بدین معنی که مطابق با حقوق بین الملل باید با توان بالا و با همکاری تمام دولت های مربوطه با آن مقابله شده و صرف نظر از رضایت قانون ملی کشور بازدید شده و کشور طرف جرم به تنبیه عاملان این اعمال مبادرت ورزیده شود، حتی اگر در خارج از کشور صورت گرفته باشد.
- ۴- سفر برای اهداف مذهبی، سلامت، تحصیل، و مبادلات فرهنگی و زبانی، مخصوصاً اشکال مفید گردشگری و شایسته تشویق هستند.
- ۵- معرفی در برنامه های آموزشی در خصوص ارزش مبادلات گردشگری، فواید اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی آن و همچنین ریسک های ناشی از آن باید مورد تشویق قرار گیرد.

گردشگری عامل توسعه پایدار

- ۱- کلیه ذینفعان گردشگری باید محیط طبیعی را با نگاه دستیابی به رشد اقتصادی سالم، مستمر و پایدار برای تأمین عادلانه نیازها و آرمان های نسل های فعلی و آتی، حفاظت کنند.
- ۲- کلیه اشکال توسعه گردشگری که مطابق با صرفه جویی در مصرف منابع نادر و ارزشمند؛ به ویژه آب و انرژی؛ هستند، همچنین آن هایی که تا حد ممکن از تولید زباله اجتناب می کنند، باید توسط مقامات ملی در اولویت قرار داده شده و مورد تشویق قرار گیرند.
- ۳- اختصاص دادن زمان و فضا برای جریان گردشگر و بازدید کننده، به ویژه زمان تعطیلات مدارس و مرخصی، حتی توزیع زمانی بیشتر تعطیلات باید به دنبال کاهش فشار فعالیت های گردشگری در محیط و افزایش تأثیر سودمند بر صنعت گردشگری و اقتصاد محلی باشد.
- ۴- طراحی زیر ساخت ها و برنامه ریزی فعالیت های گردشگری باید در مسیر حفاظت از میراث طبیعی متشکل از اکوسیستم ها و تنوع زیستی و حفظ گونه های در معرض خطر حیات وحش باشد. ذینفعان توسعه گردشگری و به ویژه متخصصین باید فعالیت های خود را هنگام اعمال در مناطق حساس مانند: بیابان، مناطق قطبی، مناطق بلند کوهستان، محدوده های ساحلی، جنگل های استوایی یا تالاب ها؛ که مناسب برای ایجاد ذخایر طبیعی یا محدوده های حفاظت شده هستند، کاهش داده یا محدود کنند.
- ۵- گردشگری طبیعی و اکوتوریسم مخصوصاً به عنوان عامل اغنا و ارتقای جایگاه گردشگری شناخته می شوند. به شرط آن که به میراث طبیعی و جوامع محلی احترام بگذارند و با رعایت ظرفیت برد از سایت ها حفاظت کنند.

گردشگری، کاربر میراث فرهنگی انسانی و عاملی در جهت ارتقاء آن

- ۱- منابع گردشگری به میراث مشترک بشریت تعلق دارد؛ جوامع مستقر در سرزمین های خود که حقوق و تعهداتی نسبت به آن ها دارند.
- ۲- سیاست ها و فعالیت های گردشگری باید با احترام به میراث هنری، باستانی و فرهنگی اجرا شوند تا بتوانند آن ها را حفاظت کرده و به نسل های آینده انتقال دهند. مراقبت

ویژه باید به حفظ و ارتقای بناهای تاریخی، زیارتگاه ها و موزه ها اختصاص یابد، به علاوه سایت های معماری و تاریخی باید در معرض بازدید گردشگران قرار گیرد، دسترسی عمومی به اموال خصوصی فرهنگی و تاریخی؛ با احترام به مالکان آن ها؛ همچنین بناهای مذهبی؛ بدون تعصب به الزامات معمول عبادت؛ تشویق شود.

۳- حداقل بخشی از منابع مالی حاصل از بازدید مناطق فرهنگی و تاریخی باید برای نگهداری، حفاظت، توسعه و برقراری این میراث مورد استفاده قرار گیرد.

۴- فعالیت گردشگری باید به صورتی برنامه ریزی شود که به محصولات فرهنگی سنتی، صنایع دستی و فرهنگ عامه اجازه رشد و بقا داده شود نه آن که باعث انحطاط آن ها شده و ماهیت استاندارد به آن ها بدهد.

ماده ۵

گردشگری، فعالیت سودمند برای کشورهای میزبان و جوامع محلی

۱- جوامع محلی باید با فعالیت های گردشگری همراه باشند و به طور مساوی در منافع اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی ایجاد شده، و به ویژه در ایجاد مشاغل مستقیم و غیر مستقیم حاصل از آن ها، مشترک باشند.

۲- سیاست های گردشگری باید در مسیر کمک به ارتقاء استاندارد زندگی مناطق بازدید شده و رفع نیازهای آن ها به کار گرفته شود. برنامه ریزی و رویکرد معماری و عملیات گردشگری تفریحی و مراکز اقامتی باید تا حد امکان با هدف یکپارچه سازی آن ها با بافت اقتصادی و ساختار اجتماعی باشد، در جایی که مهارت ها برابر هستند اولویت باید به نیروی انسانی محلی داده شود.

۳- به مشکلات خاص نواحی ساحلی، سرزمین های جزیره ای و روستایی آسیب پذیر یا نواحی کوهستانی؛ که گردشگری اغلب یک فرصت نادر را برای توسعه در مواجهه با کاهش فعالیت های اقتصاد سنتی ارائه می کند؛ باید به طور ویژه ای توجه کرد.

۴- متخصصین گردشگری، به ویژه سرمایه گذاران؛ که به وسیله مقررات وضع شده توسط مقامات دولتی اداره می شوند؛ باید مطالعات مربوط به اثرات توسعه پروژه شان بر محیط طبیعی اطراف را انجام دهند، همچنین آن ها باید بالاترین میزان شفافیت و عینیت، اطلاعات برنامه های آینده خود، واکنش های قابل پیش بینی و گفت و گو در مورد مضامین خود را به جمعیت مورد نظر ارائه دهند.

ماده ۶

تعهدات ذینفعان در توسعه گردشگری

- ۱- متخصصان گردشگری نسبت به ارائه اطلاعات درست و عینی به گردشگران در مورد اماکن مقصد و شرایط سفر، توقف گاه ها و میهمان نوازی دارند؛ آن ها باید اطمینان حاصل کنند که بندهای قرارداد ارائه شده به مشتریانشان؛ قیمت و کیفیت خدماتی که متعهد به ارائه آن ها هستند و خسارات مالی قابل پرداخت در شرایط نقض یک جانبه قرارداد از طرف آن ها؛ به آسانی و به طور طبیعی قابل فهم هستند.
- ۲- متخصصان گردشگری؛ تا جایی که به آن ها ارتباط داشته باشد؛ باید نسبت به همکاری با مقامات دولتی برای امنیت و ایمنی، پیشگیری از اتفاقات، حفظ سلامت و ایمنی مواد غذایی کسانی که به دنبال خدمات آن ها هستند، علاقه نشان دهند. به همین ترتیب آن ها باید نسبت به وجود سیستم های بیمه و امداد مناسب اطمینان حاصل کنند، آن ها باید تعهدات گزارش دهی مطرح شده بوسیله مقررات ملی و پرداخت غرامت در شرایط عدم رعایت تعهدات قراردادی خود را بپذیرند.
- ۳- متخصصان گردشگری؛ تا جایی که به آن ها ارتباط داشته باشد، باید به انجام امور فرهنگی و معنوی گردشگران کمک کنند و به آن ها برای انجام اعمال مذهبی خود در طول سفر اجازه دهند.
- ۴- مقامات دولتی دولت های مبدا و دولت های میزبان در همکاری با متخصصین موردنظر و مجامع آنها بایستی اطمینان دهند که مکانیسم های ضروری در ارتباط با ورشکستگی یا انحلال نهادهایی که مسافرت آنها را سازماندهی می کنند اعمال می شوند.
- ۵- دولت ها در شرایط بحرانی این وظیفه و حق را دارند که اتباع خویش را در جریان شرایط دشوار قرار دهند، یا حتی خطراتی که آنها ممکن است در طول سفر به خارج از کشور مواجه شوند؛ همان اطلاعاتی که بدون پیش داوری در یک روش توجیه نشده یا اغراق شده در صنعت توریسم کشورهای میزبان و منافع پرسنل خود پیش روی قرار دارد. اطلاعات و مطالب مشاوران سفر بایستی از قبل با مقامات کشورهای میزبان مورد بحث و بررسی قرار گیرند که متناسب با موقعیت های موجود در حوزه های جغرافیایی بوده و جایی که ناامنی بوجود آمد است؛ این مشاوره ها بایستی مورد تأیید قرار گیرند.
- ۶- مطبوعات و بالاخص روزنامه های ویژه و سایر رسانه ها من جمله ابزارهای مدرن ارتباطات الکترونیک بایستی اطلاعات شرافتمندانه و متعادل در فبال رویدادها و موقعیت ها را ارائه کنند بتواند بر جذب توریست ها و افزایش آنها تاثیر مثبتی داشته باشند؛ آنها بایستی اطلاعات صحیح و موثق در مورد مصرف کنندگان خدمات توریسم ارائه کنند؛ فن آوری های جدید ارتباطات و تجارت الکترونیک بایستی طراحی شده و برای این منظور مورد استفاده قرار گیرند؛

همانطور که در مورد رسانه‌ها شاهد هستیم، آنها نایستی به هیچ وجه توریسم جنسی را گسترش دهند.

ماده ۷

حقوق توریسم

۱- چشم‌انداز دسترسی مستقیم و شخصی به کشفیات و بهره‌مندی از منابع این کره خاکی به عنوان مولفه یک حقی تلقی می‌شود که به طور برابر تمام ساکنان کره زمین از آن برخوردارند، مشارکت بسیار گسترده در توریسم ملی و بین‌المللی بایستی به عنوان یکی از بهترین شاخص‌های ممکن رشد پایدار محسوب گردد و موانع نایستی سد راه آن شود.

۲- حق جهانی برای بهره‌مندی از توریسم بایستی به عنوان حق استراحت و اوقات فراغت تلقی گردد من جمله محدوده منطقی ساعات کار و تعطیلات با حقوق و دستمزد که در ماده ۲۴ اعلامیه جهانی حقوق بشر و ماده d. ۷ پیمان بین‌المللی حقوق اقتصادی - اجتماعی و فرهنگی درج شده است.

۳- توریسم اجتماعی و مشخصاً توریسم مرتبط با آن که دسترسی گسترده به اوقات فراغت، سفر و تعطیلات را تسهیل می‌کند بایستی با حمایت مقامات دولتی توسعه یابد.

۴- توریسم خانواده - جوانان، دانش آموزان و توریسم سالخوردگان و همین‌طور توریسم افراد ناتوان بایستی تشویق و تسهیل گردد.

ماده ۸

آزادی تردد توریست‌ها

۱- توریست‌ها و بازدیدکننده‌ها بایستی مطابق با قانون و مقررات ملی و بین‌المللی از آزادی تردد در کشورها و از یک دولت به دولت دیگر مطابق با ماده ۱۳ اعلامیه جهانی حقوق بشر بهره‌مند شوند به آنها بایستی به مکان‌ها و نقاط ترانزیت و اقامت و همین‌طور به مناطق توریستی و فرهنگی بدون تشریفات اضافی یا تبعیض دسترسی داشته باشند.

۲- توریست‌ها و بازدیدکننده‌ها بایستی به تمام اشکال موجود ارتباطی (داخلی یا خارجی) دسترسی داشته باشند؛ آنها بایستی از دسترسی آسان و فوری به خدمات اداری، حقوقی و بهداشتی بهره‌مند شوند به آنها بایستی از امکانات تماس آزاد با نمایندگان کنسولی کشورهای خویش (همسو با کنوانسیون‌های دیپلماتیک) برخوردار باشند.

۳- توریست‌ها و بازدیدکننده‌ها از حقوق مشابه شهروندان کشور بازدید شده در خصوص محرمانه بودن اطلاعات و داده‌های شخصی در قبال خویش برخوردارند بالاخص زمانی که این‌ها به صورت الکترونیکی ذخیره شده باشند.

۴- رویه‌های اداری مرتبط با عبور و مرور مرزی خواه بنابر صلاحیت و تشخیص دولت‌ها یا رویه‌های حاصل از توافقات بین‌المللی از قبیل تشریفات گمرکی و صدور ویزا بایستی تغییر یابد (حدالامکان) تا حداکثر آزادی تردد و مسافرت و دسترسی رو به رشد به توریسم بین‌المللی میسر گردد؛ توافقات بین گروه‌هایی از کشورها جهت ایجاد هماهنگی و ساده‌سازی این رویه‌ها بایستی تشویق شود؛ مالیات و عوارض خاص باعث کند شدن رشد صنعت توریسم شده و قدرت رقابتی آن را تضعیف می‌کند که بایستی به تدریج اصلاح گردد.

۵- تا جایی که موقعیت اقتصادی کشورها اجازه می‌دهد مسافران بایستی به مبالغ کافی ارز داخلی جهت مسافرت دسترسی داشته باشند.

ماده ۹

حقوق کارکنان و کارآفرینان در صنعت گردشگری

۱- حقوق اساسی کارکنان و کارآفرینان در صنعت گردشگری و فعالیت‌های مرتبط، باید تحت نظارت ادارات ملی و محلی هر دو دولت مبدأ و مقصد، با دقت ویژه و با توجه به محدودیت‌های خاص مربوط به فصلی بودن فعالیت‌هایشان، بعد جهانی صنعت خود و انعطاف‌پذیری لازم با توجه به طبیعت کار آن‌ها، تضمین شده باشد.

۲- کارکنان و کارآفرینان در صنعت گردشگری و فعالیت‌های مرتبط حق و وظیفه اکتساب آموزش‌های اولیه و مستمر را دارند، آن‌ها باید از حمایت کافی اجتماعی بهره‌مند شوند، عدم امنیت شغلی باید تا جای ممکن محدود شود و یک وضعیت مشخص، همراه با توجه ویژه به رفاه اجتماعی، باید به کارکنان فصلی این بخش ارائه شود.

۳- هر فرد حقیقی یا حقوق بایستی از مهارت و توانایی‌های ضروری برخوردار گردد و این حق را داشته باشد که یک فعالیت حرفه‌ای را در حوزه توریسم تحت قوانین ملی موجود توسعه دهد؛ کارآفرینان و سرمایه‌گذاران بالاخص در حوزه شرکت‌های کوچک و متوسط در بخش توریسم با حداقل محدودیت‌های حقوقی یا اداری.

۴- تبادل تجربه پیشنهادی با مدیران اجرایی و پرسنل، خواه حقوق بگیر یا غیره از کشورهای متفاوت به تقویت توسعه صنعت جهانی توریسم کمک می‌کند؛ این تبادلات تجربه بایستی حدالامکان همسو با قوانین و کنوانسیون‌های ملی و بین‌المللی تسهیل گردد.

۵- به عنوان یک فاکتور غیرقابل جایگزین در توسعه و رشد دینامیک تبادل بین‌المللی شرکت‌های چندملیتی صنعت توریسم نبایستی از موقعیت‌های غالب خویش سوءاستفاده کنند؛ آنها بایستی از تبدیل شدن به وسایل مدلهای اجتماعی و فرهنگی اجتناب کنند که بر جوامع میزبان اعمال می‌شوند؛ در مبادلات آزادی سرمایه‌گذاری و تجارت خویش که بایستی کاملاً مورد تأیید قرار گیرد؛ آنها بایستی در رشد محلی و توسعه آن دخیل باشند و از طریق اعطاء منافع بیشتر خودمانع کاهش کمک‌های خویش به اقتصاد کشورهایی شوند که در آنها حضور دارند.

۶- شراکت و استقرار روابط متعادل بین شرکت‌های کشورهای مبدا و کشورهای میزبان به رشد پایدار توریسم و توزیع برابر منافع حاصل از رشد کمک می‌کند.

ماده ۱۰

اجرای اصول قوانین اخلاقی جهانی برای گردشگری

۱- ذینفعان دولتی و خصوصی در توسعه گردشگری باید در اجرای این اصول با یکدیگر همکاری کنند و بر کاربرد مؤثر آن‌ها نظارت کنند.

۲- ذینفعان در توسعه گردشگری باید نقش نهادهای بین‌المللی را؛ که در میان آن‌ها سازمان جهانی جهانگردی رتبه اول را دارد؛ و سازمان‌های غیردولتی شایسته در ارتقاء و توسعه گردشگری، حفاظت از حقوق انسان، محیط یا سلامت، با احترام کامل برای اصول کلی قوانین بین‌المللی، را به رسمیت بشناسند،

۳- همان ذینفعان باید تمایل خود نسبت به ارجاع اختلافات مربوط به کاربرد یا تفسیر «کد جهانی اخلاق برای گردشگری» را برای مصالحه، به یک شخص سوم بی‌طرف شناخته شده به عنوان «کمیته جهانی اخلاق گردشگری»، نشان دهند.

ترجمه توسط:

مینا سیفی با مساعدت آقای دکترعباس شیریان و خانم الهام کزازی .

ماده ششم: تعهدات گروه‌های ذینفع در توسعه گردشگری

ماده هفتم: حقوق گردشگران

ماده هشتم: آزادی گردشگران در جابجایی

الهام کزازی